

Вестникът не възлага никаква надежда и на многообещаваните реформи въ Турция. И тъй като българите „не вѣрватъ ни на обещания, ни на закони, а надѣятъ ся само на своите сили и на своите умствени способности“ (бр. 24, г. II, 1869), следъ отхвърлянето на мемоара отъ султана единственото сръдство оставало пакъ бунта, революцията. И съ принудена радостъ и възторгъ описва минаването на четата на Хаджи Димитъръ и Стефанъ Караджа въ България, идеализира тѣхните подвизи и геройство, описва бунта въ Балкана — съ една дума, стреми се да подчертае на властниците, че българскиятъ въпросъ ще се разреши, ако не по миролюбивъ, то по насилственъ начинъ.

„Народность“ не отрича значението на църковната борба, като нѣкои емигрантски вестници, смѣта я за една брънка отъ освободителната борба. Не одобрява обаче дейността на народните представители въ Цариградъ, която окачествява като твърде мудна, заспала. Виновни били и турците, които умишлено спѣвали разрешението на църковната проблема, водени отъ девиза: „раздѣляй и владѣй“, но народните представители не трѣбвало да се подаватъ на турските игри и интриги.

„Народность“ е за установяването на една здрава образователна система, като на народността се даде възможность да иматъ училища на матерния си езикъ. Решително възстава противъ училищния проектъ на Митхадъ паша, като нарушаващъ този принципъ. Но при всички опити за културно издигане на българското племе или за извоюване на нѣкои права за него, „Народность“ вижда систематически прѣчки отъ страна на чорбаджийското съсловие, което въ своята алчностъ било способно на всичко. Чорбаджиите се окачествяватъ като хора „облачени съ оглозгани дрѣхи, миткатъ всякой день въ конака, за да издадатъ нѣчто на турците, отъ което да ся възползватъ и тий, или понѣ да приематъ нѣкое влияние съ прѣдателство . . . Тѣй ако турците притѣсняватъ, обиждатъ и унеправдяватъ Българския народъ, тѣ не ся по-малко криви и нашите чорбаджии, които слугуватъ на турците като посрѣдници върху всякъ не правдж . . .“ (бр. 10, г. I, 1867).

Отначало „Народность“ минава не само за органъ на първия централенъ комитетъ, но и като изразителъ на мненията на напредничавото, прогресивно течение въ емиграцията. Намира се въ постоянна борба съ „старите“, нотабилите, въ Букурещъ, не одобрява тѣхното кокетирание съ сърби и руси. Обаче, пълно скѣсване между „Народность“ и нотабилите настѣпило, когато последните подали на 29 декемврий 1868 г. едно прошение до Парижката конференция, събрана да разгледа гръцко-турския споръ за Критъ. Въ това прошение се искало: 1. Автономия съ една народна администрация. 2. Едно всеобщо събрание, избрано чрезъ общо гла-